

végérvényesen veszni látszanak”. Tamás életében és művében mindig tiszteltem és egy kissé irigyeltem azt, ahogy tudatosan, szisztematikusan keresve meg-megtalálta ezeket a pontokat: alkotóként, kutatóként, szerkesztőként az irodalomban, pázmándi lakosként a szőlőhegyen vagy éppen a készülő kápolnában, hogy képes volt ezt a fel-tételezett, nemzedéki dilemmát sorssá alakítani és megélni.

„halottaim is egyre többen” – sóhajt Kosztolányi (önmagát sajnálva, mint minden itt maradott) a *Hajnali részegség*ben. Augusztus 6-án jött a hír, hogy váratlanul, 49 évesen elhunyt Szitár Katalin, a kiváló, veszprémi irodalmár, az Életünk egykori szer-zője, rá pár napra Jagodics Tamásné, Marika, legközelebbi rokonként szeretett, kő-szegi szomszédasszonyunk 67 esztendősen. S 2015. augusztus 7-én Prágai Tamás a maga 47 évével. Szauer Gusztó írta Tamásnak ajánlott versének kísérőlevelében: „ez a nagyon közülnök való fiú elment”. A barátunk volt, egy biztos ponttal kevesebbek lettünk újra itt, a magunk kicsinyes, hétköznapi létezésében.

Tamástól búcsúzom már hetek óta, s nyilván magunkat, magamat sajnálom: egy fontos élet és életmű szakadt meg illetve vált teljessé augusztus 7-én. De ez az élet és életmű félbeszakadt voltában is kész: egészt hagyott itt nekünk Prágai Tamás az ismeretlenbe költözve. Valahol, mélyen nyilván tudta – láttam már ilyet – sietnie kell, rengeteget kell dolgoznia, nincs sok ideje. S itt maradt barátunkként: lehet hozzá fordulni, ha kell, továbbra is úgy, mint 1994, barátságunk kezdete óta mindig, és lehet példaként állítanunk magunknak és az utánunk következőknek – immár nem a buta köznapokban, hanem az örökben, a múlhatatlanban.

SZAUER ÁGOSTON

Augusztus

PRÁGAI TAMÁSNAK, ISMERETLEN HELYRE

Van valami e túlrejt nyárban,
zörgő levelek, kidobott dinnyék,
csak velencés, fülledt elmúlás van,
meg a fehér nap még, hogy azt higgyék...

A nyugtalanságok hosszú vége.
A versek míves órák, megállnak.
Lehet-e más dimenzió-féle,
sosem hallott nyelv a folytatásnak?